

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org

*Köszöntő
szavak*

2018
III.-IV. negyedév

III. negyedév

1. IGYEKEZZETEK ELKÉPZELNI!

„... Ilyen vala az Úr dicsőségének formája, és látám, és orcámra esém, és hallám egy szólónak szavát.” (Ezékiel 1,28)

Milyen lesz majd a pillanat, amikor először fogjuk meglátni a mi Urunkat, Istenünket? Az énekekben: „Csak elképzelni tudom”, felmerül a kérdés:

„Amikor majd körülvesz a Te dicsőséged, milyen érzés fogja eltölteni a szívem?

Ugrándozni fogok örömben, Jézusom, vagy istenfélelemben megnyugszom előtted?

Megállok vagy térdre hullok?

Halleluját fogok énekelni?

Csak elképzelni tudom!”

Ezékiel próféta a babiloni fogságban levő zsidók papja volt, aki látomást kapott Istenről (lásd: Ezék 1,8., 10-11). Isten megjelenéséről úgy írt, „mintha tűz volna, és fényesség vala körülötte, mint amilyen a szivárvány, mely a felhőben szokott lenni esős időben” (1,27-28). Ezékiel úgy reagált, hogy térdre hullt Isten előtt és meghallgatta az Ő utasításait.

János apostol is megtapasztalta Isten jelenlétét. János volt talán Jézus legközelebbi, földi barátja. Az utolsó vacsora alkalmával, mielőtt Jézust elfogták és halálra ítélték, azt olvassuk róla, hogy „a Jézus kebelén nyugszik vala” (János 13,23). Mégis, amikor János meglátta Isten Fiát az Ő nagy hatalmában és dicsőségében, Ezékielhez hasonlóan reagált a megjelenésére: „...leesém az ő lábaihoz, mint egy holt” (Jelenések 1,10.,17.).

Felfogni sem tudjuk, hogy mily fenséges és hatalmas Jézus dicsősége, ezért nem tudjuk, hogy fogunk majd viselkedni az Ő meglelésekor.

Most a Bibliában látjuk Jézust, akkor pedig majd színről színre is meg fogjuk Őt látni.

2. KÉT RAB TÖRTÉNETE

„Pál, Jézus Krisztusnak szolgálja, elhívott apostol...” (Róm. 1,1)

Spartacus nem csak a legendás film névadó főhőse, hanem egy történelmi személy. A történészek azt mondják, hogy valószínűleg római katona volt, aki elhagyta a sereget, de elkapták, majd rabszolga-gladiátorrá tették.

A capuai gladiátoriskolában Spartacus vezette a gladiátorlázadást. Végül úgy 70 ezer rabszolgát ösztönzött lázadásra. Kezdetben Spartacus rabszolgahada győzedelmeskedett. Végül azonban vereséget szenvedtek és az elfogott rabszolgák nagy részét keresztre feszítették a Rómába vezető úton.

Micsoda nagy ellentét Spartacus és Pál apostol között? A tárzu-si Saulus, aki később a Paulus (Pál) nevet vette fel, szabad embernek született, amely folytán a Jézus Krisztusnak való szolgaságot, rabságot választotta. Az Apostolok Cselekedetének 9. fejezetében találjuk az esetet, a Jézus Krisztussal való találkozásáról, aki ellen hadakozott. Ettől kezdve teljes szívével, teljes erejével Őt szolgálta.

Spartacusnak a római uraságot kellett szolgálnia. De Pál apostol, az Isten kegyelmére való válaszként önkéntesen lett Jézus Krisztus szolgálójává.

Minden hívő szívében lelki harc dúl a bűn és az igazságosság között. Engedelmeskedhetünk a bűnnek, ahogy a rabok engedelmeskedtek az uraiknak, vagy mondhatunk igent Isten kegyelmének, amely által megszabadított bennünket a bűnnek való rabságunkból (Róm. 6,16; Ján. 8,34). A legnagyobb szabadságunk a Teremtőknek és a Megmentőknek való szolgálatunk.

Jézus Krisztus szétépte a bűn bilincseit, hogy erőteljes és örök ösz-szeköttetésbe kerülhessünk Vele.

3. ISTEN SZEMÉLYES MEGISMERÉSE

„Megismertette az ő útait Mózesrel; Izráel fiaival az ő cselekedeteit.” (Zsolt. 103,7)

A legtöbb keresztény arra vágyik, hogy tanúja lehessen valamely nagy isteni csodának, mialatt az Istennel való közösséget és az Ő megismerését elhanyagolja.

A mai szövegrészből kitűnik, hogy Isten nagy tetteket hajtott végre Izrael fiai között. De Mózes volt az, akivel „megismertette az ő útjait”. A Mózes második könyve 33. fejezetében, nagy válságokról olvasunk, amikor Mózes őszinte imát intézett Istenhez: „Most azért ha kedvet találtam szemeid előtt, mutasd meg nékem a te útadat, hogy ismerjelek meg téged, hogy kedvet találhassak előtted.” (13. vers). Jobban szerette volna megismerni Istent és az Istennek az Ő népével való szándékát, mint látni valamely nagy tettét. Nem csoda hát, hogy Isten „szemtől szembe” beszélt vele.

Különbség van az út és a tettek között. Isten az Ő útjait és tetteit csak a hozzá legközelebb álló és legmegszenteltebb emberekre bízta; a többi hívők csak Isten tetteit látják.

Miután egy hölgy néhány évet tolókokcsiban töltött, rájött erre a különbségre. Egyszer könnyek között kérte Istent: „Drága Istenem, annyit mindent tehetnék érted, ha egészséges lennék.” Isten válaszát ugyan nem hallhatta, de megértette: „Sokan dolgoznak érted, de csak kevesen akarnak a barátaim lenni”.

Ha valóban jobban vágytok Isten személyes megismerésére, mint a csodálatos tetteinek meglátására, valóban örülhettek.

Istent megismerni nem csak azt jelenti, hogy látjuk a tetteit, hanem azt is, hogy ismerjük az Ő útjait és szándékait.

4. BOLDOG VAGY SZOMORÚ

„És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének.” (Mát 2,10)

Egy nagyváros szegénynegyedében élő kislány éppen karácsonyra betegedett meg, és bekerült a kórházba. A betegszobában fekvve, meghallotta, hogy a gyerekek karácsonyi énekeket énekelnek. Figyelmesen

hallgatta, különösen, amikor valaki arról beszélt, hogy Jézus eljött a világunkba, hogy megmentse a bűnös, elveszett embereket. Gyermeki hittel kezdett bízni Istenben és ragadta meg a megváltás ajándékát. Később így szólt a nővérhez: „Itt olyan jól érzem magam. Tudom, hogy később, amikor meggyógyulok, haza kell mennem, de én majd Jézust is magammal viszem.” Hát nem csodálatos, hogy megszületett? Jézus eljött, hogy megmentsen minket, és engemet is megmentett.” „Igen”, válaszolta a nővérke, „de ez már egy régi történet”. „Őn ismeri Jézust? Nekem úgy tűnik, mintha nem ismerné Őt”, mondta neki a kislány. „Miből gondolod?”, kérdezte a nővér. „Abból, ahogy kinéz. Szomorú, mint a legtöbb ember”, válaszolta őszintén a kislány, majd hozzátette: „Azt hiszem, ha valóban értené, hogy Jézus azért jött, hogy elvihessen minket a mennybe, akkor boldog volna.”

Jézus Krisztus 2000 évvel ezelőtti, földi születése valóban dicső pilanat volt. Az emberek, akik akkor megtudták, hogy megszületett a Megváltó, istenfélelemmel hajoltak meg a nagy Király előtt. A pásztorok Istent dicsőítve és magasztalva tértek vissza a juhaikhoz, később pedig a keleti bölcsek is őszintén örültek, amikor a betlehemi csillag elvezette őket a gyermek Jézushoz.

Ha egyszer megismerjük a Betlehemben megszületett Jézus megmentő hatalmát, a szívünk örömtől fog ujjongani. S mivel Jézus Krisztus bennünk él, az üdvösség örömét egész életünk sugározni fogja.

5. TARTÓS BIZALOM

„... velünk pedig az Úr a mi Istenünk, hogy megsegéljen minket és érettünk hadakozzék.” 2Krónika 32,8

Ezékiás hatalmas vezetésével, Júda átélte a lelki ébredést. Ledöntötték a bálványokat, felújították a templomot és a nép ismét tisztelni kezdte Istent. „És így cselekedék Ezékiás egész Júdában. Ami jó, igaz és helyes vala az Úr előtt, az ő Istene előtt.” Ezen dolgok és igazságos cselekedetek után váratlanul eljött rájuk Sénakhérib, az Assiriabeli gonosz harcos-király.

Ezékiás csalódhatott volna Istenben e hirtelen fordulat miatt. Azonban ő továbbra is inkább Istenre támaszkodott. Összegyűjtötte az embereket és azt mondta: „... velünk pedig az Úr a mi Istenünk,

„hogy megsegéljen minket és érettünk hadakozzék.” Mily csodálatos példája ez az erős hitnek és tartós bizalomnak!

Én is hasznát tudnám venni egy nagy „adag” ezékiási lelkületnek. Van valami bennem, ami azt akarja, hogy Isten mindig megjutalmazza az odaadásomat és a hűségemet az életben elért haladással és a tartós védelemével. Isten azonban sokkal másképp munkálkodik és éri el céljait az életben, mint ahogy azt én látom. Jelenlegi nehézségeim nem áldásának és szeretetének végső mércéje.

Ezékiás megmutatta Isten iránti hűségét. Úgy döntött, hogy engedelmeskedik Istennek anélkül, hogy garanciát kérne tőle a biztonságához és az életsikeréhez. Hozzá hasonlóan, mi is hihetünk Isten jelenlétében és hatalmában, és bízhatunk Benne még az élet legsötétebb pillanataiban is.

Ha leveszitek a tekinteteket Istenről, az akadályok hatalmasnak tűnhetnek.

6. SZABADULÁS

„És új éneket adott szájamba, a mi Istenünknek dicséretét.” (Zsolt 40,4)

A zsoltárköltő azt üzeni nekünk, hogy az Úr új éneket adott a szájába, hogy mi is az Urat dicsérhessük vele. Ez az ének nem könnyen jött létre. Ugyanis azt írta, hogy az Isten „kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lépteimet”.

Nem tudjuk mi volt a számára a „pusztulás gödre”. Talán valamilyen szenvedés vagy a zsoltárírónak a szándékos engedetlensége Isten elvei iránt. Mindenesetre szörnyű gödör volt. Kimondhatatlanul szomorú, magányos, halálcsendes hely volt, mindenféle szilárd talaj nélkül a lába alatt. Nem tudott kivergődni a sáros iszapból. Csak Isten bírta őt kimenteni.

Egy kínai tudós, aki elfogadta Krisztust személyes Megváltójának, elmondott egy illusztrációt. „Egy ember beleesett egy sötét, piszkos gödörbe; megpróbált ugyan kimenekülni, de nem sikerült neki. Megérkezett Konfucius. Meglátta a verembe esett embert és így szólt: 'Szegény ember. Ha hallgatott volna rám, sohasem esett volna a verembe.'

És továbbment. Jött Buddha, aki szintén észrevette a veremben vergődő embert. 'Szegény ember. Ha innen lehetséges lenne kimászni, akkor biztosan segítenék neki.' És ő is elment. Akkor jött Krisztus: 'Szegény ember!', mondta, majd beugrott a verembe és kimentette az embert."

Isten a zsoltárost is kimentette a sötét veremből. Majd új éneket adott a szájába, olyat, amelyet mi is elénekelhetünk, amennyiben bennünket is kimentett a bajból és a bűn fertőjéből.

Az isteni szabadítás általában akkor érkezik, amikor a legnagyobb bajban vagyunk.

7. KRISZTUS ÁLTAL SZÓL HOZZÁNK ISTEN

„Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által.” (Zsid 1,1-2)

Amikor az emberek beszélgetnek, akkor bizonyos fajta közösséget alakítanak ki. A szavak kommunikációs hatása olyan, mint a híd, amely összeköti a két partot. Amikor az emberek nem beszélgetnek, ez azt jelenti, hogy nem alakítottak ki közösséget. Szavaink segítségével a beszélgetőtársunk előtt felfedhetjük a legmélyebb gondolatainkat és érzéseinket. Ugyanakkor szavainkkal a jellemünket is elje tárjuk.

Az élő Isten mindig beszélt az emberiséggel, ily módon tárva fel, hogy ki Ő és mit gondol. Kezdetől fogva az volt a szándéka, hogy kapcsolatot létesítsen a teremtményeivel. S habár a bűn tönkretette a kezdeti közösséget, Isten sohasem szűnt meg szólni az emberekhez. Az Ószövetségben az üzenetét Isten a próféták által sokféleképpen közölte a néppel. Ez a jelentése az imént olvasott bibliaversben található „sokféleképpen szólott” kifejezésnek. És akkor, Fia személyisége révén minden, amit el akart mondani, valósággá vált.

Jézus születésének a pillanatától, Isten másfajta „szólásmódot” alkalmazott. Isten Jézusban emberré lett, s nem csak Izrael népéért, hanem az egész emberiség érdekében. Az Úr Jézus Krisztus személye az Isten üzenete az emberiséghez. Isten céljainak tökéletes megtestesülése volt, és feltárta nekünk az Atya szívét. Ő benne Isten valójában olyan hidat épített, amely magához vonzza a hívőket. Így újult meg

a hajdan tönkrement közösség. Az Ő Fia által elvégzett feladat Isten szeretetének a legnagyobb kifejeződése, egyben utolsó szava az emberiséghez.

8. IGAZI BÉKE

„Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róm. 5,1)

A híres rock-gitáros Jimmy Hendrix erkölcstelen életet élt, kábítószert használt, és illetlenül viselkedett a színpadon, de azon kívül is.

1970-ben a koncert vége felé összetörte a gitárját. A szemtanúk szerint a tömeg visított, és tapsolt neki, de aztán hirtelen teljes csend támadt. Jimmy ugyanis térdre rogyott és néhány percig lent maradt. A következő kérdéssel szakította meg a csendet: „Ha ismeri valaki a valódi békét, szeretnék vele elbeszélgetni a színpad mögött.” Nyilvánvalóan senki nem válaszolt a segélyhívására. Néhány nappal később ugyanis heroin túladagolás miatt halt meg.

Ti ismeritek-e az igazi békét? Rájöttetek-e már, mint ez a rock sztár is, hogy a dicsőség, a pénz és a kicsapongás nem hoznak életünkbe belső békét és biztonságot? Akkor imádságban kell találni valami mást. Csak a Krisztusnak való őszinte átadás által tapasztalhatjátok meg az igazi békét Istennel. Nyissátok meg a szíveteket a Békesség Fejedelme előtt, hívjátok meg Őt az életetekbe, megengedve neki, hogy Ő ellenőrizze a szándékaitokat és újtaitokat. Akkor, az élet minden viharos eseménye ellenére, meg fogjátok ismerni Isten békéjét, éppen azt a mennyei nyugalmat és békességet a lelketek mélyén, amelyet egyedül csak Isten adhat. „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége... meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil. 4,6-7)

Krisztus jelenlétében békesség tölti el a lelketeket.

9. MINDIG VAN BELŐLE, AMIKOR CSAK SZÜKSÉG VAN RÁ

„... és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (1Ján 1,7)

Amikor vérmintát adtam egy transzfúziós hivatalban, kaptam egy tájékoztatót, amit olvastam, miközben a vérem egy speciális edénybe áramlott. A szórólapon a különböző vércsoportú emberek százalékaránya volt feltüntetve. Íme, néhány adat:

O pozitív - 37%

A-pozitív: 34%

A-negatív: 6,3%

B-negatív: 1,5%

Az AB negatív a legritkább vércsoport, mert 167 ember közül csupán csak 1-nek van ilyen vércsoportja, azaz az összlakosság 0,6%-nak. Egy fontos mondat a szórólapról így hangzott: „A legritkább vércsoport az, amelyből éppen akkor nincs, amikor szükség van rá!”

Engem ez arra a sok-sok vérre emlékeztet, amelyből mindig van elég, amikor csak szükség van rá. „... és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”

Ez Jézus Krisztus halála volt, az Ő szent vérének a kiontása, amellyel megfelelt a szent Isten bűneink büntetéseként megszabott elvárásának, ahogy erről a Zsidókhöz írt levélben is olvasunk (9,12.,22.). És ma is, amikor valaki hittel Istenhez kiált, megbánja bűneit, imádkozik a megbocsátásért, annak az üdvösségért mondott imája meghallgatatik.

Mély hálát érzek Jézus iránt, aki vállalta a kereszthalált, értem vérént ontotta, hogy megbocsátást nyerhessek, amikor szükség van rá. Ti is hálásak vagytok érte Istennek?

Jézus elveszi a bűneinket és cserében üdvösséget ad.

10. „MESTER, NEM TÖRŐDÖL VELE?”

„És felkelvén megdorgálá a szelet, és monda a tengernek: Hallgass, némulj el!” (Márk 4,39)

Két fontos kérdést tettek fel Jézusnak azok, akik Őt a leginkább szerették. Amikor a Galileai-tengeren a hajójuk nagy viharba került, a tanítványok megkérdezték : „Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk?” Másik alkalommal, miközben Mária nyugodtan hallgatta Jézus tanítását, Márta, a konyhából jövet, izgatottan fordult Jézushoz: „Uram, nincs-e arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak?” (Lukács 10,40)

Mindkét kérdést olyan emberek tették fel neki, akik Jézus hatalmának a szemtanúi voltak, és arra számítottak, hogy cselekedni fog és megszabadítja őket a félelemtől és a szorongástól. S amikor úgy tűnt nekik, hogy Jézus nem vette észre a szükségleteiket, kétségbeesetten szólaltak meg: „Mester, nem törődöl vele?”

A Biblia nem beszél arról, hogy Jézus milyen hangon válaszolt, feltételezzük azonban, hogy gyengéden és szelíden szólt hozzájuk. „Miért vagytok ily félénkek?” „Márta, Márta, szorgalmas vagy és sokra igyekezel.”

Amikor úgy érezzük, hogy egyedül vagyunk, elhagyatva és nehéz körülmények között, mi is gyakran felkiáltunk: „Mester, nem törődöl vele?” Amikor azonban Jézus lecsendesíti életünk viharát és kimondja a nevünket, rájövünk, hogy ha jobban ismernénk az Ő együttérzését, jobban vágyakoznánk arra, hogy bízunk benne és minden gondunkat eléje tárjuk.

11. ÉN NEM SIETEK

„Jézus, elméne onnét hajón egy pusztá helyre egyedül.” (Mát 14,13)

Napjaink embere szinte állandóan lótfut. Úgy véli, csak a gyors mozgás és az összes lehetséges közlekedési eszköz meg mindenféle technikai segédeszközök igénybevételével biztosíthatja a fennmaradás lehetőségét és a célok elérését. A városok utcáin sokan versenyt futnak a villamosokkal, buszokkal és egyéb gyors szállítóeszközökkel, hogy bebizonyítsák maguknak, hogy eredményes emberek, akik mindent időben elérnek.

Igaz, hogy néha muszáj sietni, amikor valamilyen nemzeti sporteredményről, vagy valaki életének a megmentéséről van szó. Az állan-

dó sietség miatt azonban sokszor majd nem fogunk tudni odafigyelni azokra, akiknek útközben a segítségünkre lesz szükségük. Tele a fejünk mindenféle tervekkel, és mintha mindenfelé csak ez visszhangzana: „Ne is próbálj félbeszakítani!”

Ugyan kinek lett volna sietősebb, mint Jézusnak? Mégsem találta-tott nála irgalmasabb ember, aki nagyobb türelemmel válaszolt volna az emberek szükségleteire. Máté evangélista beszélt el nekünk a történetet arról, amikor Jézus félrevonult pihenni egy magányos helyre. Amikor azonban meglátta a tömeget, ahogy összegyűltek, megsajnálta őket, és meggyógyította a betegeket.

Természetes, hogy néha muszáj sietnünk. De vannak pillanatok, amikor meg kell szakítanunk a rohanást, mivel Isten lehetőséget ad nekünk arra, hogy segítsünk a körülöttünk élő embereken, akik ránk szorultak. A legjobb, ha Jézus példáját követjük és megtanuljuk tőle, hogyan kell kezelni az időt, hogy mások számára is szakíthassunk belőle.

Ha a két rohanás között szünetet is tartunk, akkor talán lesz alkalmunk másoknak szolgálni.

12. DÁVID ÉS GÓLIÁT

„Az Izráeliták pedig, mikor látták azt a férfit, mindnyájan elfutának előle, és igen félnek... És Dávid benyúlt kezével a tarisznyába és kivett onnan egy követ, és elhajítván, homlokán találta a Filiszteust.” (1Sám 17,24., 49.)

„Mint Dávid és Góliát” – ezt a kifejezést gyakran használjuk, amikor összehasonlítjuk a gyenge és az erős ellenfeleket. Ez az egyenlőtlen párbaj az óriás Góliát és Dávid, a későbbi király között, benne van a Bibliában, mert ennek a történetnek mélyebb, azaz lelki értelme is van. Dávid Jézusra hasonlít, Góliát meg az ellenségre, aki nyugtalanságot hint a szívünkbe, minden oldalról a sátánra hasonlít, az Isten és az ember ellenségére. Nagy hatalma van: a Zsid 2,14-ben azt olvassuk, hogy „hatalma van a halálon”. Habár le tudjuk győzni a félelmet, az ördögtől azonban senki sincs biztonságban.

Amikor a valódi Dávid, Jézus Krisztus, az Isten Fia, emberként lejött a földre, halálával legyőzte az ördögöt. Krisztus a kereszten életét

adta, és a római katonák látták, hogy meghalt. Ezt követően a tanítványai nagy bánatosan eltemették. De akkor valami rendkívüli dolog történt: az asszonyok, akik vasárnap kimentek a sírjához, senkit sem találtak a sírban. Az angyal így szólt hozzájuk: „Mit keresitek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadott.” (Lukács 24,5-6)

Krisztus él! Legyőzte a halált és a sátánt. Legalább 500 tanítványa látta a feltámadt és élő Krisztust (1Kor 15,6). Jézus Krisztus maga mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él ” (Ján 11,25). Mindenki, aki hisz Ő benne, a Győztes oldalán áll.

13. HIHETETLEN?

„Micsoda? Hihetetlen dolognak tetszik néktek, hogy Isten halottakat támaszt fel?” ApCsel 26,8

Ha Jézus nem támadt volna fel a halottakból, és ha nem lenne a számunkra feltámadás, akkor az életünk rég értelmét veszítette volna. Ha ez az élet minden, amivel az ember rendelkezik – néhány év, benne néha egy kis nevetés és sírás, utána meg örök sötétség – akkor Pál apostol szavait kellene elismételniünk: „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” (1Kor 15,19)

A feltámadás nem értelmetlen, hihetetlen elgondolás. Sok példából látjuk. Például a piramisokban megtalált búza példájából, amelyet három évezrede tettek be, de egészséges földbe elvetve kihajtott és termést hozott. Szinte 3000 éve halott, s utána újra életre hívott! Mily megdöbbentő tény!

Miért lenne hát hihetetlen, hogy Isten feltámasztja a halottakat? Ezt a kérdést Pál apostol intézte Agrippa királyhoz. Ha Isten a föld porából embert tudott alkotni, orrába lehelve az életnek leheletét, miért tartanánk hihetetlennek, hogy ugyanaz az Isten a halott, elporladt embert újraélesztheti, feltámaszthatja?

Valóban elkerülhetetlenül szükséges volt, hogy Jézus feltámadjon. Az lett volna a hihetetlen, ha a csodálatos földi élete után a sírban maradt volna. Halleluja! Krisztus feltámadt!

Csakis az élő Megváltó mentheti meg a halott világot!

IV. negyedév

1. „MIT CSELEKEDJEM?”

„Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm. 8,32; 5,8)

„Mit cselekedjem?”, kérdezte egy gazdag földművelő (Lukács 12,17). A földje bő termést hozott, s azon töprengett, hova helyezze el a betakarított termést. A jövővel kapcsolatban ekként gondolkodott: „Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél!” Más szóval: „Élvezd az életet!” Akkor Isten így szólt hozzá: „Bolond, ez éjjel elkérik a te lelkedet te tőled!”

Sok évszázaddal korábban, Izrael híres királya, Salamon ezt írta: „Ne fáraszd magadat ebben, hogy meggazdagulj; ez ilyen testi eszeségedtől szűnjél meg. Avagy a te szemeidet veted-e arra? Holott az semmi...” Földi javak után futkosni s közben elhanyagolni a mennyei kincset – valóban nagy balgaság.

„Mit cselekedjem?” Ezúttal Isten tette fel ugyanazt a kérdést és Lukács evangélista jegyezte fel a 20,13-ban. A példázatból Istennek az Ő népe, Izrael iránti lankadatlan szeretetét látjuk. Éppen elég gyakran szólt hozzájuk, de ők nem hallgattak rá. „Mit cselekedjem? Elküldöm az én szerelmes fiamat...” Ma már nagyon is jól tudjuk, mit tett Izrael az Isten hőn szeretett Fiával – keresztre feszítette. Isten, aki végtelenül szeret minket, kijelenti, hogy aki csak hisz Ő benne, annak örök életet ad.

„Mit cselekedjem?” Most te is tedd fel magadnak ezt a kérdést. Az egyetlen értelmes válasz, hogy elfogadod Isten kegyelmi ajándékát.

2. ISTEN EGYSZÜLÖTT FIA

„Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa.” (1Ján 4,9)

Isten egyszülött Fia, akit az igehely megemlít, már rég elhagyta a világunkat. Földi küldetését elvégezte. Itt léte alatt csak kevesen ismerték fel. A zsidóknak bizonyos elvárásaik voltak a Messiás eljövetelének kérdésében, de hitetlenségük miatt ezek az elvárásaik nem teljesültek be. Az uralkodás helyett, amely illet volna Isten Fiához, egyszerű átlagemberként élt. Ezzel ellentétben, éppen elég jelet adott Izraelnek, melyről felismerhette volna, ki is Ő valójában.

De két évezreddel ezelőtt a vallási vezetők és a nép elvetette és kelesztre feszítette. Hogyan fejezte ki Isten az Ő nagy szeretetét, amikor elküldte a Fiát? Nem csak azzal, hogy jót tett és meggyógyított mindenkit, „aki az ördög hatalma alatt volt” (ApCsel 10,38), mert akkor csak korlátozott számú személynek lett volna „haszna” belőle. Keresztalálakor tudta, hogy minden következő nemzedékért, tehát értünk is meghalt. „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen...” (1Pét 3,18).

Ekként fejezte ki Isten az irántunk való határtalan szeretetét. Jézus nem halottként hagyta el a világunkat, hanem feltámadt Üdvözítőként. Most már a „nem igazak” is eljuthatnak Istenhez és bocsánatot nyerhetnek a bűneikre. Ám Isten szeretetének örömteli üzenete nem lesz örökké hirdetve. Miután Jézus magához veszi az övéit, az üzenet hirdetése is lezárul. Ezért valódi hitre van szükség – most, azonnal!

3. VÁLASZOLJ A HÍVÁSRA

„Amint menék és közelgeték Damaskushoz, déltájban nagy hirtelenséggel az égből nagy világosság sugárzott körül engem.” (ApCsel 22,6)

Saulus életének bemutatott eseményei valahogy minket is érintenek. Amíg élünk, az életünk szüntelen utazásra hasonlít. Közben felmerül a legfontosabb kérdés: mi az úti célunk?

Saulus tanult ember volt, törvényismerő teológus – mégis téves úton járt. Szigorú farizeusként úgy vélte, az a dolga, hogy üldözze a keresztényeket. Sőt, azt hittél, hogy ezzel Istennek szolgál. Damaszkuszba is ezért indult. Tekintettel arra, hogy a hitét illetőleg téves úton járt, út közben Jézus megállította. Égi fény hullott rá és vakította el, miközben megértette és rájött, hogy rossz úton jár, amely a romlás felé vezet. Ez az esemény más emberré tette Pált. Alaposan és teljesen megváltozott. Jézus Krisztus ellenségéből hű szolgálójává vált; gyűlölete égő szeretetté változott, fanatizmus pedig igazi odaadássá. Így jött létre az ismert átalakulás: Saulusból Pál lett.

Mindenkinek át kellene élnie egy ilyen változást. A Szentírás ezt megtérésnek nevezi. Saját akaratunkról való lemondás Krisztus követése érdekében; a veszedelembé vezető széles útról való letérés és a keskeny úton való haladás (vesd össze: Mát 7,13-14). Még ha Isten nem is tesz olyan csodát, mint Pállal, de mindenképpen elvezet minket önmagához. Talán majd a lelkiismeretünk, vagy a rossz életkörülmények fognak minket figyelmeztetni arra, hogy mennyire üres az életünk Isten nélkül. Isten különféleképpen szól hozzánk; de azok számára, akik válaszolnak a hívásra, új élet veszi kezdetét.

4. FELTÁMADÁS

„Micsoda? Hihetetlen dolognak tetszik néktek, hogy Isten halottakat támaszt fel?” (ApCsel 26,8)

Miután feltette ezt a kérdést Agrippa királynak, Pál apostol elcsodálkozott rajta, hogy van az, hogy ők nem értik Isten természetét. Pál apostol számára a feltámadás alapvető valóság volt. Nem tudta elképzelni, hogyan tudnak az emberek kételkedni a feltámadásban. Ez csak azért lehet, mert nem ismerik Istent. A feltámadt Krisztus dicsőségesen megmutatkozott Pál apostolnak, és ez a megjelenés volt a küldetésének és a szolgálatának az alapja.

Miért kételkednek az emberek napjainkban a feltámadásban, még a keresztények világában is – amely éppen Krisztusról kapta a nevét?! Talán éppen azért, mert ez nem tartozik a mi tapasztalatunk közé. A megfigyelés és a tapasztalat az ismeretünk alapja, amelyek jellemzi és korlátozza a gondolkodásunkat. Isten megismeréséhez azonban ki kell

lépnünk ebből a szférából, szem előtt tartva, hogy Isten minden anyagi dolog Teremtője. Minden élő lényben az Ő lehelete van. Egy ilyen Istennek nem nehéz feltámasztania a halottakat!

Ami a feltámadást illeti, Jézus Krisztus feltámadása az antik világ egyik legjobban alátámasztott ténye. Amit a történelemtől tudunk, azt jórészt a történészek feljegyzéseiből ismerjük, míg Krisztus feltámadását számos tanú bizonyította. Pál apostol ezt írta a korinthuszi hívőknek: „Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre” (1Kor 15,6). Ha ez nem lenne igaz, ez a kijelentése bizonyára nagy ellenkezést váltott volna ki a nyilvánosság között!

5. AZ IGAZ KIÁLTÁSA

„Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?” (Mát 27,46)

Jó lenne, ha mindenki megállna egy pillanatra és elgondolkodna azon, mit is jelent Krisztusnak – a haláltusája közben elhangzott – felkiáltása. Ez a kijelentés Dávid király profetikusan meglátása volt, úgy ezer évvel Jézus halála előtt (Zsolt 22,1). Rámutat a haldokló Megváltó fájdalmas szenvedésére. Isten nem kímélte meg az Ő egyszülött Fiát. Ésaías próféta mondta: „Úgy tetszett az Úrnak, hogy összetöri a szenvedéssel...” (Ésa 53,10). Miért kellett ennek megtörténnie?

A hívők ezrei ismerik a választ. Bármelyikük elmagyarázza: „Az Úr a bűneimért engesztelést szerzett a kereszten. Isten áldozat volt helyettem, mert semmi elfogadható áldozatot sem tudtam felmutatni. Az Úr felkiáltása rámutat arra, hogy mennyire szörnyű a bűn Isten szemében. A bűneim miatt kellett Jézusnak megtapasztalnia az ítélet sötéttségét. Ezért dicsőítem az Urat és örökre hálás vagyok neki az áldozati haláláért. Mivel Krisztus elhagyatott volt, ezért én egy örökkévalóságban át együtt lehetek Istennel a Menny dicsőségében.”

A hívő a Megváltó kérdését más oldalról is megvizsgálja: „Miért?” Ebből kiérződik Krisztus tisztasága és ártatlansága. Nem adott okot arra, hogy az Atya elhagyja; ezért joggal tette fel a kérdést, hogy miért kellett ennek megtörténnie.

Mindenki, aki azt gondolja, hogy a mennybe bejuthat a Megváltóba, azaz Jézus Krisztusba vetett hit nélkül, tegye fel magának a kérdést: Vajon kitétte volna-e Isten az Ő Fiát ekkor szenvedésnek, ha más módja is lett volna az emberiség megmentésének az örökre szóló ítélet alól?

6. ZÁRT AJTÓK MÖGÖTT

„Aznap, a hét első napján este, ott, ahol összegyűltek a tanítványok, a zsidóktól való félelmükben az ajtókat zárva tartották. Eljött Jézus, megállt közepén, és így szólt hozzájuk: Béke veletek!” (Ján 20,19 – STL bibliafordítás)

Próbáljuk elképzelni magunkat Jézus tanítványai helyében, a húsvétvasárnap előestéjén, és megtapasztalni, mit érezhettek, még mielőtt a halottnak vélt Uruk megjelent közöttük. Félték a zsidó vezetők boszszújától, amelyet aztán nemsokára át is éltek. Amikor már mindnyájan bent voltak, jól bezárták az ajtót. De minden elővigyázatosságuk ellenére, egyszerre csak megjelent köztük Jézus. Így köszöntötte őket: „Béke veletek!”

Talán közülünk is sokan bezárták az ajtót ennél, vagy annál az oknál fogva! Talán düh, sérelem vagy fájdalom miatt tettük, több évvel ezelőtt. Talán még gyermekkorunkban tapasztaltunk meg valami kellemetlenséget, amely miatt tönkrementek az embertársi kapcsolataink; vagy éppen Istenre haragszunk valami múltbeli eseményért.

Ez a bezárt „ajtó” fogva tart minket a félelmeink világában. Gátol bennünket a lelki növekedésben és az igazi boldogság megismerésében. A jeruzsálemi bezárt ajtó azonban nem jelentett akadályt az Úr számára, aki be akart jutni hozzájuk, és ma sem gátolja Őt abban, hogy hozzánk is bejusson. Naponta belép a szívedbe és elhárít minden olyan akadályt, amely megbénítja a lelki életedet. Hallgasd Őt! Tőle bűnbocsánatot, gyógyulást, örömet kapsz. Akkor majd te is megérted, mit jelentenek ezek az áldott szavak: „Béke veletek!”

7. AJÁNDÉK

„Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” (1Ján 4,10)

A legtöbb ember nem igazán hisz Krisztus irántunk való csodálatos, feltétel nélküli szeretetében. De világosan és gyönyörűen bizonyította ezt a szeretetet a történelem legnagyobb eseményével: „Mert

úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Ján 3,16).

Annak ellenére, hogy sokan azok közül, akik keresztyényként nevelkedtek, gyermekkoruk óta ismerik ezt a bibliaverset, mégis gyakran azt gondolják, hogy Isten nagy szeretetért cserében valamilyen áldozatot kell felmutatniuk Neki.

Az üdvösséget nem lehet megvásárolni, és semmi olyan nincs bennünk, amit felkínálhatnánk Neki cserében. Figyeljük meg, mit üzen nekünk a mai ige: „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” A megváltásunkat Ő indítványozta, nem mi kezdeményeztük. E szándékát csak Ő tudta megvalósítani. Lelki természetünkről ezt mondja az Ige: „holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt” (Eféz 2,1). Ez az összes szándékunkat és fáradozásunkat hasznavehetetlenné teszi Isten előtt. Egyetlen bűnt sem törölhetnek el, és az üdvösséghez se vezethetnek el bennünket.

Isten megvalósította nagy szeretetének a tervét: nekünk ajándékozta az Úr Jézust, az Ő egyszülött Fiát, s így mindenki, aki őszintén megvallja bűneit (még a kis, jelentéktelennek tűnő vétkeket is), ingyen elnyeri az üdvösséget, a bűnbocsánatot és a békességet.

8. HONNAN FÚJ A SZERETET?

„Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet.” (1Ján 4,8)

Egyszer egy ember a pajta tetejére feltett egy szélkakast, amelyre ráírta: „Isten a szeretet”. Amikor a barátai rákérdeztek, hogy miért tette, így válaszolt: „Azért, hogy mindig emlékeztessen, bárhol is fúj a szél, Isten mindig a szeretet”.

Amikor enyhe, langyos déli szél fúj, mely áldás esőjét hozza magával: Isten a szeretet. „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világhozságok Atyjától.” (Jak 1,17)

Amikor a hideg északi szél kezd fújni, és gondokat, bajokat hoz magával, Isten akkor is a szeretet. „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van” (Róm 8,28).

Amikor nyugati szél fúj, és vadul ostoroz bennünket, mintha büntetne: Isten a szeretet. „Mert akit szeret az Úr, megdorgálja és megnyíti” (Zsid 12,6).

Amikor a keleti szelek azzal fenyegetnek minket, hogy letörölnek bennünket a Föld színéről: Isten akkor is a szeretet. „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteiket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,19).

Talán elcsüggedtetek és kétségbe estetek. Ha igen, jusson eszetekbe, hogy Istennek továbbra is gondja van rátok. Amit át kell élnetek, azt vagy Isten hozta, vagy megengedte csupán, hogy megtörténjen, hogy végül minden jóra fordulhasson.

Igen, bárholnan fúj is a szél, Isten mindig a szeretet.

Hogy Isten a szeretet, ezt útközben mindig megtapasztaljuk. Mindig reménykedhetünk a jóságában és kegyelmében, amellyel fenntart és oltalmaz minket.

A gondok és a bajok nem fognak nyugtalanítani benneteket, ha tudjátok, miért engedte meg őket Isten.

9. SEMMI SEM BIZTOS

„Akik nem tudjátok, mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életetek? Bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik.” (Jak 4,14)

1975 novemberében egy nagy rakományhajó, viharba kerülve, elsüllyedt a jeges tengerben. Csak egy héttel a tragédiát megelőzően a hajóparancsnok ezt írta a feleségének: „Talán november 8-án hazamegyek. De még semmi sem biztos!” Szavai megjelentek a napilapokban a többi 29 áldozat nevével együtt.

Egyetlen nap sem múlik el, hogy ne látnánk, e földi életünk bármely pillanatban véget érhet. Fussuk csak át a napilapok gyászjelentéseit! Tisztán és világosan üzenik nekünk: „Ma még itt vagyunk, de holnap már eltűnhetünk a Föld színéről!” Ezt a Szentírás is világosan aláhúzza: „... mert micsoda a ti életetek? Bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik.”

Biztonságot adhat-e az a tudat, hogy bármikor örökre eltűnhetünk? Semmiképpen sem! Jézus Krisztus a mi lelkünk horgonya. A gólgotai kereszten kifizette a bűneinkért járó büntetést. S ha megvalljuk Istennek, hogy bűnösök vagyunk, megbocsátást és örök életet nyerünk, amennyiben elfogadjuk Jézus Krisztust személyes Megváltónknak. Megígérte, hogy soha nem hagy el minket, még a halálunk pillanatában sem.

Üresnek tűnik előttetek e földi élet, mivel semmi sem biztos? Akkor bízzatok Istenben! Tőle örömteljes biztonságot kaptok és ráébredtek, hogy már ma biztosítva van számotokra az Istennel való örök élet. E Földön mind az élet, mind a halál bizonytalan. A bűn az ok, Krisztus viszont a megoldás.

Sohasem lehet túl korán elfogadni Krisztust, de minden pillanatban túl késő lehet.

10. ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT

„Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet. Aki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged. Aki jóval tölti be a te ékességedet, és megújul a te ifjúságod, mint a sasé.” (Zsolt 103,1-5)

Dávid itt a saját lelkéhez beszél. „Ne légy lusta Dávid, ne légy hálátlan, ne zárkózz be. Adj hálát Istennek mindazért, amit kaptál tőle.” És aztán felsorol hat konkrét áldást, ami miatt hálát illik adnia.

- 1) Az Úr megbocsátja minden bűnödöt.
- 2) Az Úr meggyógyítja minden betegségedet.
- 3) Az Úr megváltja életedet a teljes megsemmisüléstől.
- 4) Az Úr kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged.
- 5) Az Úr eltölti életedet javakkal.
- 6) Az Úr megfiatalít – helyre állítja a szervezetedet.

Kedves Testvérek, kedves igeszerető Barátok, amennyiben megértettük Isten kegyelmének ezt a hat változatlan áldását, amelyben mi is naponta részesülünk, akkor nem maradhatunk közömbösek. Nem

elég csak tudni, vagyis elméletileg elhinni, hogy jó az Isten, hanem annak érdekében, hogy ezt az igazságot a lelkünkhöz igazíthassuk, gyakorlatban is ki kell fejeznünk, ahogy Dávid tette: erről az Úrról ajkunkkal is vallást kell tenni.

Nem tenni bizonyosságot az Úr áldásaiba vetett hitről csakis azt bizonyítja, hogy elfelejtettük, s ami még rosszabb, elzártuk magunkat az Ő áldásai elől. Az egyik jó módszer arra, hogy ne feledkezzünk meg Isten áldásairól, az, hogy ismételten megemlékezve hálát adjunk minden különös áldásáért, ahogy Dávid tette. Ez majd Isten kedve szerinti lelki megújulást eredményez és képesíteni fog minket az Ő különös áldásainak elfogadására.

11. KÉT BETLEHEM

„A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged. (Lukács ev. 1,35)

Jézus Krisztus születése minden más ember születésétől eltérő volt. Krisztus fogantatása természetfeletti esemény. Így szólt az angyal Máriához: „A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged” (Lukács 1,35). A benne megfogant gyermek más világból való volt. Ennek így kellett lennie, mert a gyermek, akit Mária szült, maga az Immánuel volt, a „Velünk az Isten”, ahogy azt az Ésaiai 7,14-ben és a Máté 1,23-ban olvassuk.

A Betlehemben megszületett gyermek mennyei származású. Isten lejött hozzánk a Földre Mária gyermekének alakjában és természetében. Felülről jött erre a világra; a testé válásával lehetővé tette a bűntől való megváltást és az örök jövőt Istennel. Gondolkodjatok el ezekről a dolgokról. Újjászületésünk, megújulásunk is egy másik világból ered. Jézus mondta, hogy „Lélektől” kell újjászületnünk (Ján 3,3., 7-8). Üdvösségünk nem földi eredetű, hanem Istentől jön Jézus Krisztus által a Szentlélek segítségével. Így a mi szívünk is egy „Betlehem”, ahol Jézus „megszületik”. Hittel nyitjuk meg előtte a szívünk ajtaját és a Szentlélek ereje által megszületik bennünk.

Jézust, az Ő Lelke által belénk ültetett erő segítségével hirdetjük. Megérinti életünk minden területét. Mi valóban a „Betlehem” va-

gyunk, Jézus születésének a helye, a jelen világba való belépésének helye.

12. DICSÓ KEGYELEM

„... de ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővelkedik” (Róm 5,20).

A XVIII. században, John Newton, serdülőként, egy kereskedőhajón utazott az édesapjával. Édesapja később azonban már nem ment ki többet a tengerre, ezért John egy katonai hadihajón kezdett szolgálni. Az elviselhetetlen körülmények miatt azonban kilépett, majd áthelyezést kért egy afrikai rabokat szállító hajóra.

John Newton idővel annyira érzéketlenné vált az emberi szenvedések iránt, hogy később megválasztották a rabszolgahajó kapitányának. 1748. május 10-én történt, hogy a hazafelé tartó hajó iszonyatos viharba került. Hajója az elsüllyedés határán volt, amikor John így kiáltott fel: „Uram, könyörülj rajtunk!”

Ezen az éjszakán a kabinjában elkezdett Isten kegyelméről gondolkodni. Krisztus áldozatában vetett hit által, mely áldozatot ő érte is meghozott, John Newton rendkívül személyes módon tapasztalta meg Isten csodálatos kegyelmét. Idővel elhagyta a rabszolga-kereskedelmet, és felvette a keresztyén szolgálatot. Annak ellenére, hogy az evangélium prédikátorává vált, leginkább az „Amazing Grace” (Csodálatos kegyelem) című közismert, s ma már világszerte népszerűvé vált énekről emlékeznek rá. Ez az ő személyes tapasztalatáról való, igen megható és elképesztő bizonyágtevés. Isten Lelke meggyőző minket a bűnösségünkről, majd erőt ad nekünk arra, hogy megbánva, elhagyjuk bűneinket. Amikor Krisztust elfogadjuk személyes Megváltónknak, Ő megteszi helyettünk mindazt, amit saját erőnkől nem tudnánk megtenni. Íme, ez az a csodálatos kegyelem.

„Dicső kegyelem, mely megmentett,
bűnöst, aki vétkezett;
sokáig elveszett volt és vak,
de Hozzád érkezett!”

Isten kegyelmesen elfogadja azokat, akik nem érdemlik meg a kegyelmet, ám bánják tetteiket.

13. MIKÉNT MAGASZTALJUK?

„Áldott, aki jó az Úrnak nevében!” (Lukács 19,38)

Jézus Krisztus csodálatos bevonulása Jeruzsálembe, csak néhány nappal a halála előtt, Jézust uralkodó (Úrként) ábrázolja. Amikor Jézus elküldte a tanítványokat, hogy hozzanak neki egy szamarat, amelyen bevonulhat Jeruzsálembe, a tanítványoknak ezt kellett mondaniuk a szamar gazdájának: „Az Úrnak van szüksége rá!” S amikor a tömeg Hozsannát kiáltott Neki, a Zsoltár 118,26-ot énekelték: „Áldott, aki jó az Úr nevében!”

Jézus Úr. A neve egyedülálló és minden más név felett való, amint Pál írta a Filippibelieknek a 2,9-ben. Jézus teljes nevének részeként az „Úr” szó az ő szuverenitására, uralkodására utal. Ő Király, és mindenki, aki hisz Ő benne, az Ő országának a polgára.

Jézust az életünk Urává tesszük, amikor Királyként imádjuk. Ez azt jelenti, hogy teljes engedelmességgel élünk érte. Nem lehetünk olyanok, mint az ember, aki jóllehet kereszténynek vallotta magát, mégis törvényellenesen és immorálisan élt. Amikor a lélegkondozója erre rákérdezett, azt válaszolta: „Semmi aggodalom, minden rendben van, én csak egy rossz keresztény vagyok”. Ez nem helyes! Semmiképpen sem! Nem, a Krisztus országának egy leendő tagja számára. Tetteink és szavaink által ezen a szombaton is magasztaljuk és emeljük fel Jézust. Ekkor csatlakozhatunk másokhoz annak az igazságnak a hirdetésében, hogy „Jézus Úr!”

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2018
Istentiszteleti használatra